

Prezidents Tomass S. Monsons

Mīlestība — evaņģēlija būtība

Mēs nevaram patiesi mīlēt Dievu, nemīlot sava laicīgā ceļojuma līdzbiedrus.

Mani mīļie brāļi un māsas, kad mūsu Glābējs kalpoja starp cilvēkiem, kāds ieinteresēts likumu zinātājs Viņam vaicāja: „Mācītāj, kurš ir augstākais bauslis bauslībā?”

Matejs ir pierakstījis Jēzus atbildi:

„Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta.

Šis ir augstākais un pirmais bauslis.

Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.”¹

Marks papildina šo stāstu ar Glābēja paziņojumu: „Cita lielāka baušļa par šiem nav.”²

Mēs nevaram patiesi mīlēt Dievu, nemīlot sava laicīgā ceļojuma līdzbiedrus. Un tāpat mēs nevaram pilnībā mīlēt līdzcilvēkus, ja nemīlam Dievu — mūsu visu Tēvu. Apustulis Jānis saka mums: „Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka tam, kas mīl Dievu, būs mīlēt arī savu brāli.”³ Mēs visi esam mūsu Debesu Tēva gara bērni un tādejādi — brāļi un māsas. Ja mēs paturēsim prātā šo patiesību,

mums būs vieglāk mīlēt visus Dieva bērnus.

Patiesībā, mīlestība ir evaņģēlija pamatu pamats, un Jēzus Kristus ir mūsu Piemērs. Viņa dzīve ir mīlestības mantojums. Slimos Viņš dziedināja, nomāktos Viņš uzmuntrināja, grēciniekus Viņš izglāba. Beigās sadusmots pūlis atņēma Viņa dzīvību. Tomēr no Golgātas kalna atskan vārdi: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara,”⁴ — augstākais apliecinājums līdzjūtībai un mīlestībai šajā laicīgajā dzīvē.

Mēs varam paust mīlestību caur daudzām īpašībām, piemēram, esot laipni, pacietīgi, nesavtīgi, saprotoši un piedodoši. Runājot par saskarsmi ar līdzcilvēkiem, šis un vēl citas līdzīgas īpašības palīdzēs izrādīt mīlestību, kas mājā mūsu sirdīs.

Parasti mēs izrādām savu mīlestību ikdienas mijiedarbībā citam ar citu. Pats būtiskākais ir mūsu spēja sarežģīt citu vajadzības un atsaukties uz tām. Man allaž bijusi dārga noskaņa, ko vieš šis īsais dzejolis:

*Es brīžam naktīs raudu
Par tuvredzību savu,
Kas citu vajadzības liedz jaust un
saredzēt,
Bet man nekad nav nācies
Nožēlot to stundu,
Kad pārāk laipni steidzu citiem
palīdzēt.⁵*

Nesen es uzzināju par kādu aizkustinošu mīlošas laipnības piemēru, kam bija neparedzētas sekas. Tas notika 1933. gadā, kad Lielās depresijas dēļ bija ļoti grūti atrast darbu. Šis stāsts norisinājās Amerikas Savienoto Valstu austrumdaļā. Arlīna Baisekere bija tikko kā absolvējusi vidusskolu. Pēc ilgiem darba meklējumiem viņa galu galā atrada šuvējas darbu apģērbu ražotnē. Ražotnes darbiniekiem maksāja tikai par katru pareizi uzšūtu drēbju gabalu, ko viņi katru dienu sašuva kopā. Jo vairāk drēbju viņi saražoja, jo vairāk viņiem maksāja.

Kādudien, drīz pēc darba uzsākšanas, Arlīnai bija jāveic kāda šūšanas operācija, kas viņu mulšināja un dzina izmisumā. Viņa sēdēja pie šujmašīnas, cenšoties izārdīt neveiksmīgi sašūto apģērba gabalu, pie kura tobrīd strādāja. Šķita, ka nav neviena, kas varētu palīdzēt, jo visas citas šuvējas steidza padarīt pēc iespējas vairāk. Arlīna jutās bezpalīdzīga, viņu pārņēma bezcerība. Viņa klusītiņām sāka raudāt.

Iepretim Arlīnai sēdēja Bernīze Roka. Viņa bija vecāka, ar lielāku pieredzi šūšanā. Redzot Arlīnas satraukumu, Bernīze pameta savu darbu un apsēdās līdzās Arlīnai, laipni pamācot un palīdzot. Viņa palika līdzās, kamēr Arlīna atguva pārlicību un

spēja veiksmīgi pabeigt iesākto. Pēc tam Bernīze devās atpakaļ pie savas šujmašīnas, zaudējusi iespēju pabeigt tik daudz, cik būtu varējusi, ja nebūtu devusies palīgā.

Pateicoties šai mīlošajai palīdzībai, Bernīze un Arlīna kļuva par draudzenēm uz mūžu. Pēc laika viņas apprecējās un viņām piedzima bērni. Kaut kad 50–tajos gados Bernīze, kura bija baznīcas locekle, iedeva Arlīnai un viņas ģimenei Mormona Grāmatu. 1960. gadā Arlīna kopā ar vīru un bērniem kristījās, kļūdami par baznīcas locekļiem. Vēlāk viņi tika saistīti Dieva svētajā templī.

Pateicoties līdzjutībai, ko Bernīze izrādīja, pametot savu darbu, lai palīdzētu cilvēkam, kuru nepazīna, bet kas bēdējās un kam vajadzēja palīdzību, neskaitāmi cilvēki — gan dzīvie, gan mirušie — var baudīt evaņģēlija glābšanas priekšrakstus.

Katru dzīves dienu mums tiek dota iespēja izrādīt mīlestību un laipnību pret apkārtējiem. Prezidents Spensers V. Kimbals ir teicis: „Mums jāpatur prātā, ka mirstīgie, ko satiekam stāvvietās, birojos, liftos un citviet, ir tā cilvēces daļa, ko Dievs devis mums, lai mēs to mīlētu un tai kalpotu. Mēs negūsim lielu labumu no runām par vispārēju cilvēces sadraudzību, ja nespēsim izturēties pret apkārtējiem kā pret saviem brāļiem un māsām.”⁶

Bieži vien iespēja izrādīt mīlestību paveras pavisam negaidīti. Par piemēru šādai iespējai var minēt to, kas teikts 1981. gada oktobra laikrakstā. Šis stāsts par mīlestību un līdzjutību atstāja uz mani tik lielu iespaidu, ka esmu glabājis šo avīzes izgriezumu vairāk nekā 30 gadus.

Raksts vēsta, ka Aļaskas avioliņijas tiešais lidojums no Ankoridžas, Aļaskā, uz Sietlu, Vašingtonā, kurā devušies 150 pasažieri, ticis novirzīts uz nomaļu Aļaskas pilsētu, lai pārvestu smagi ievainotu bērnu. Divgadīgais zēns bija savainojis rokas artēriju, uzkrizdams stikla lauskai, spēlējoties netālu no savām mājām. Pilsēta atradās 450 jūdžu (725 km) attālumā no Ankoridžas un pavisam noteikti

nebija iekļauta lidojuma maršrutā. Taču mediķi no notikuma vietas bija izsūtījuši izmisīgu saucieni pēc palīdzības, tādēļ lidojums tika novirzīts, lai uzņemtu bērnu un nogādātu Sietlā, kur viņu varētu ārstēt slimnīcā.

Kad lidmašīna piezemējās netālu no nomaļās pilsētas, mediķi informēja pilotu, ka stiprās asiņošanas dēļ puisēns neizturēs lidojumu līdz Sietlai. Tika pieņemts lēmums novirzīties no kursa vēl par 200 jūdžēm (320 km), lai tiktu līdz Džūno — pilsētai, kur atradās tuvākā Aļaskas slimnīca.

Kad zēns bija nogādāts Džūno, lidmašīna devās uz Sietlu, par vairākām stundām atpaliekot no grafika. Neviens no pasažieriem nesūdzējās, kaut arī lielākā daļa no viņiem kavēja savas tikšanās un turpmākos lidojumus. Turklāt, minūtem un stundām ritot, viņi vāca ziedojumus, savācot ievērojamu summu zēna un viņa ģimenes vajadzībām.

Kad lidmašīna tuvojās Sietlas lidostai, pasažieri uzgavilēja, dzirdot, kā pilots izziņo vēsti, kas nodota pa radio, — ar zēnu viss būs kārtībā.⁷

Man prātā nāk Svēto Rakstu vārdi: „Žēlsirdība ir tirā Kristus mīlestība, . . . un, kas tiks atrasts pēdējā dienā, kam tā būs, tam labi klāsies.”⁸

Brāļi un māsas, dažas no vislielākajām iespējām attiecībā uz mīlestības paušanu paveras mums savās pašu mājās. Mīlestībai būtu jābūt ģimenes dzīves pamatu pamatā, diemžēl bieži vien tas tā nenotiek. Cilvēku starpā var būt pārāk daudz nepacietības, pārāk daudz strīdu, pārāk daudz ķildu, pārāk daudz asaru. Prezidents Gordons B. Hinklijs skumji vaicā: „Kādēļ ir tā, ka [tie], kurus mīlam [visvairāk], tik bieži kļūst par mērķi mūsu skarbajiem vārdiem? Kādēļ ir tā, ka dažkārt mūsu vārdi ir kā dunči, kas atstāj dziļas rētas?”⁹ Katram no mums var būt sava atbilde uz šo jautājumu, taču patiesībā nav svarīgi, kādi ir mūsu iemesli. Lai ievērotu bausli — mīlēt citam citu, mums jāizturas citam pret citu laipni un cieņpilni.

Protams, ir tādi brīži, kad nākas piemērot disciplīnu. Taču atcerēsimies

padomu, kas dots Mācībā un Derībās, proti, — ja mums nepieciešams citiem kaut ko pārnest, pēc tam jāizrāda vēl lielāka mīlestība.¹⁰

Es ceru, ka mēs allaž izturēsimies pret apkārtējiem saudzīgi un iejūtīgi, ņemot vērā viņu domas, jūtas un apstākļus. Nepazemosim un nenoniecīnāsim citus! Labāk izrādīsim līdzjutību un iedrošināsim! Mums jābūt uzmanīgiem, lai ar paviršiem izteikumiem vai rīcību nesagrautu otra pašapziņu.

Piedošanai vajadzētu iet roku rokā ar mīlestību. Mūsu ģimenē un tāpat arī draugu vidū var valdīt aizskartas jūtas un nesaskaņas. Jau atkal — nav svarīgi, cik neliela ir problēma. Mēs nedrīkstam un mums nevajadzētu ļaut, lai tā samilt, saēd un galu galā sagrauj mūs. Citu vainošana neļauj mūsu brūcēm sadzīt. Vienīgi piedošana spēj dziedināt.

Kādu dienu mani apciemoja kāda jauka kundzīte, kuras vairs nav starp dzīvajiem, un negaidīti pastāstīja par dažām lietām, par kurām jūt nožēlu. Viņa stāstīja par kādu atgadījumu, kas noticis pirms daudziem gadiem saistībā ar zemnieku, kurš dzīvoja kaumiņos un ar kuru viņi reiz bijuši labi draugi, bet tad viņu starpā izcēlušās vairākas nesaskaņas. Kādudien zemnieks vaicāja, vai viņš drīkst šķērsot viņas īpašumu, lai pa taisnāko ceļu tiktu līdz savam zemesgabalam. Tad viņa uz brīdi apklusā un, balsij trīsot, teica: „Brāli Monson, es neļāvu viņam šķērsot mūsu īpašumu ne tobrīd, ne citkārt, bet pieprasīju, lai viņš kājām mērotu garāko ceļu uz savu īpašumu. Es rīkojos nepareizi un tagad nožēloju. Viņa vairs nav, bet, ak, kā es vēlētos, kaut varētu pateikt viņam: „Piedod!” Kā es vēlētos, kaut man tiktu dota vēl viena iespēja būt laipnai!”

Klausoties viņā, man prātā nāca Džona Grīnlifa Vitjēra skumjais novērojums: „No visiem bēdpilnajiem vārdiem, kas runāti vai rakstīti, visskumjākie ir šie: *Tas varēja būt!*”¹¹ Brāļi un māsas, izturoties pret citiem ar mīlestību un laipnu iejūtību, mums nevajadzēs just nožēlu.

Mīlestību var paust dažādos uzskatāmos veidos: ar smaidu, rokas mājieni, laipnu piebildi, komplimentu. Citas izpausmes var nebūt tik uzskatāmas, piemēram, kad mēs izrādām interesi par otra aktivitātēm, laipni un pacietīgi mācām kādu principu vai apmeklējam kādu, kurš ir slims vai piekalts gultai. Mēs varam izrādīt savu mīlestību gan ar šiem vārdiem un rīcību, gan citādi.

Deils Kārnegi, populārais amerikāņu rakstnieks un lektors, ticēja, ka ikvienam cilvēkam piemīt spēja palielināt laimes kopsummu pasaulē, „pasakot pāris sirsniņus atzinības vārdus kādam, kas jūtas vientuļš vai slīgst bezcerībā”. Viņš teica: „Varbūt rīt jūs jau būsiet aizmirsuši šodien teiktos, laipnos vārdus, bet to adresāts,

iespējams, lolos tos visa mūža garumā.”¹²

Sāksim jau šobrīd, šo pašu dienu, izrādot mīlestību pret visiem Dieva bērniem, vai tie būtu mūsu ģimenes locekļi, paziņas vai pilnīgi svešinieki! Katru rītu ceļoties, apņemsimies būt mīloši un laipni, lai kas arī notiktu!

Mani brāļi un māsas, Dieva mīlestība pret mums ir neaptverama. Savā mīlestībā Viņš sūtīja mums Savu Dēlu, kurš mīlēja mūs tik ļoti, ka atdeva par mums Savu dzīvību, lai mēs varētu iegūt mūžīgo dzīvi. Gūstot izpratni par šo, ne ar ko nesalīdzināmo dāvanu, mūsu sirdis piepildīsies ar mīlestību pret mūsu Mūžīgo Tēvu, mūsu Glābēju un visu cilvēci. Es lūdzu, kaut tā notiktu! Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

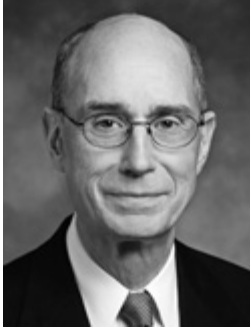
ATSAUCES

1. Mateja 22:36–39.
2. Marka 12:31.
3. 1. Jāņa 4:21.
4. Lūkas 23:34.
5. Autors nezināms, citēts Richard L. Evans, „The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, 1960. g. maijs, 340. lpp.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 483. lpp.
7. Skat. „Injured Boy Flown to Safety”, *Sitka Daily Sentinel* (Alaska), 1981. g. 22. okt.
8. Moronija 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lodestar of Your Life”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 67. lpp.
10. Skat. Mācība un Derības 121:43.
11. „Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878. g.), 206. lpp.; izcēlums pievienots.
12. Dale Carnegie, citēts, piemēram, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Mācības mūsdienām

No 2014. gada maija līdz 2014. gada oktobrim katrā mēneša ceturtnajā svētdienā Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas vajadzētu sagatavot, izmantojot vienu vai vairākas runas no 2014. gada aprīļa vispārējās konferences. 2014. gada oktobrī runas var izvēlēties vai nu no 2014. gada aprīļa, vai 2014. gada oktobra vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot stundu sagatavošanai, vai viņi var uzticēt šo pienākumu bīskapiem un draudžu prezidentiem.

Lai uzmeklētu runas dažādās valodās, skat. conference.lds.org.

Prezidents Henrijs B. Airings
Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

Nenovērtējamais cerības mantojums

Mani mīlie brāļi un māsas, dažus no jums uz šo sanāksmi ir uzaicinājuši Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionāri. Iespējams, šie misionāri jau ir aicinājuši jūs izlemt — slēgt derības ar Dievu, tiekot kristītiem.

Citi no jums, iespējams, klausās, atsaucoties aicinājumam, ko izteicis kāds no vecākiem, sieva vai varbūt bērniem, kas cer, ka jūs izlemsit no jauna centrēt savu dzīvi uz derībām, ko jau esat noslēguši ar Dievu. Daži no jums, kas šobrīd klausās, jau ir izvēlējušies atgriezties, lai sekotu Glābējam, un šodien priekpilni jūt, kā Viņš sveic jūs savā pulkā.

Lai kas arī jūs būtu un lai kur jūs atrastos, — jūs pat nevar iedomāties, cik daudz cilvēku laime ir jūsu rokās! Ikdienas un ik stundu jūs varat izlemt — slēgt derību ar Dievu un to ievērot.

Lai cik tālu jūs paši šobrīd būtu tikuši ceļā uz mūžīgās dzīves dāvanu, jums ir iespēja parādīt daudziem ceļu, kas ved uz lielāku laimi. Lemjot par to, vai slēgt derības ar Dievu un ievērot tās, jūs izvēlaties — atstāt vai neatstāt cerības mantojumu tiem, kuri varētu sekot jūsu piemēram.

Gan jūs, gan es — mēs esam svētīti ar šāda mantojuma apsolījumu. Par savas dzīves laimi es lielā mērā esmu parādā vīram, kuru nekad savā dzīvē neesmu saticis. Viņš bija bārenis, kurš kļuva par vienu no maniem vecvec-tēviem. Viņš atstāja man nenovērtējamu cerības mantojumu. Ļaujiet man pastāstīt par lomu, kāda viņam bija šī mantojuma atstāšanā.

Viņu sauca Henrihs Airings. Viņš piedzima ļoti turīgā ģimenē. Viņa tēvam Edvardam piederēja milzīgs īpašums Koburgā, tagadējā Vācijā. Viņa māte bija vikontese Šarlote fon Blumberga. Viņas tēvs pārvaldīja Prūsijas karaļa zemes.

Henrihs bija Šarlotes un Edvarda pirmais dēls. Šarlote nomira 31 gada vecumā, pēc trešā bērniņa piedzimšanas. Drīz pēc tam nomira arī Edvards, kurš neveiksmīga ieguldījuma dēļ bija zaudējis visu savu īpašumu un bagātību. Viņam bija tikai 40 gadu. Viņš atstāja trīs bērnus — bāreņus.

Henrihs, mans vecvectēvs, bija zaudējis abus vecākus un lielu laicīgo mantojumu. Viņš palika pilnīgi bez naudas. Savā dienasgrāmatā viņš ierakstīja, ka viņa lielākās cerības saistās ar došanos uz Ameriku. Lai gan

viņam tur nebija ne radu, ne draugu, došanās uz Ameriku iedvesa viņā cerību. Sākumā viņš devās uz Ņujorku. Vēlāk viņš pārcēlās uz Sentluisu, Misūri štātā.

Sentluisā viens no viņa darba-biedriem bija pēdējo dienu svētais. Henrihs dabūja no viņa bukletu, ko sarakstījis elders Pārlijs P. Prets. Viņš to izlasīja un pēc tam izstudēja pilnīgi visu, ko vien varēja uzzināt par pēdējo dienu svētajiem. Viņš lūdza, lai uzzinātu, vai cilvēkiem patiešām var parādīties eņģeļi, vai uz Zemes ir mūsdienu pravietis un vai viņš ir uzgājis patiesu, uz atklāsmēm balstītu reliģiju.

Pēc cītīgām studijām un lūgšanām divu mēnešu garumā Henriham parādījās sapnis, kurā tika teikts, ka viņam jākristās. Šo priekšrakstu bija jāizpilda vīram, kura vārdu un priesterību es joprojām turu svētā piemiņā, — elde-ram Viljamam Brovnam. Henrihs tika kristīts kādā diņā 1855. gada 11. martā, plkst. 7.30 no rīta.

Es ticu, ka Henrihs Airings zināja, — tas, ko šodien jums mācu, ir patie-sība. Viņš zināja, ka laime mūžīgajā dzīvē izriet no ģimenes saitēm, kas turpinās mūžīgi. Kaut arī Henrihs vēl tikai pavisam nesen bija uzzinājis par Tā Kunga laimes ieceri, viņš apzinā-jās, ka viņa cerība uz mūžīgo laimi ir atkarīga no citu cilvēku brīvās izvēles — sekot viņa piemēram. Viņa cerība uz mūžīgo laimi bija atkarīga no cilvēkiem, kuri vēl nebija dzimuši.

Kā daļu no mūsu ģimenes cerības mantojuma viņš atstāja saviem pēcnā-cējiem — savu dienasgrāmatu.

Lasot šo dienasgrāmatu, es varu just viņa mīlestību pret visiem mums, kas viņam sekojuši. Viņa vārdos es

varu jaust cerību, ka viņa pēcnācēji izvēlēsies sekot viņam, lai atgrieztos mūsu debesu mājās. Viņš zināja: tas prasīs nevis vienu pamatīgu izvēli, bet gan daudzus nelielus lēmumus. Es citēju no viņa pierakstiem:

„Kopš pirmoreiz dzirdēju, kā runā elders Andruss . . ., allaž esmu apmeklējis pēdējo dienu svēto sanāksmes un tikai pavisam retos gadījumos neesmu ieradies uz kādu sanāksmi, jo tas ir mans pienākums.

Es rakstu to savā dienasgrāmatā, lai mani bērni varētu sekot manam piemēram un nekad neatstāt novārtā šo svarīgo pienākumu — sapulcēties ar svētajiem.”¹

Henrihs zināja, ka svētajās sanāksmēs mēs varam atjaunot savu solījumu — vienmēr atcerēties Glābēju, lai Viņa Gars varētu būt ar mums.

Šis Gars palīdzēja viņam misijā, kurā viņš tika aicināts tikai dažus mēnešus pēc kristību derību pieņemšanas. Viņš mums atstāja mantojumā savu piemēru, sešus gadus uzticīgi kalpojot misijā, vietā, ko tolaik dēvēja par Indiāņu teritoriju. Lai tiktu atbrīvoti no savas misijas, viņš mēroja ceļu no Oklahomas līdz Soltleiksitijai, noejot aptuveni 1100 jūdzes (1770 km).

Drīz pēc tam Dieva praviets aicināja viņu pārceļties uz Dienvidjūtu. Tur viņš atsaucās vēl vienam aicinājumam kalpot misijā, dodoties uz dzimto Vāciju. Vēlāk viņš pieņēma vēl vienu Tā Kunga, Jēzus Kristus, apustuļa aicinājumu, palīdzot dibināt pēdējo dienu svēto apmetnes Ziemeļmeksikā. Dzīvojot tur, viņš tika aicināts kalpot par pilnlaika misionāru Mehiko pilsētā. Viņš godāja šos aicinājumus. Tagad viņš guļ nelielā kapsētā, kas atrodas Kolonija Huarez, Čivavā, Meksikā.

Es nestāstu šos faktus, lai padīzotos ar viņu, viņa darbiem vai pēcnācējiem. Es stāstu šos faktus, lai godinātu viņu par ticības un cerības piemēru, ko viņš loloja savā sirdī.

Viņš pieņēma šos aicinājumus, jo ticēja, ka augšāmceltais Kristus un mūsu Debesu Tēvs ir parādījušies Džozefam Smitam Ņujorkas štata birztalā. Viņš

pieņēma tos, jo ticēja, ka Tā Kunga baznīcā ir atjaunotas priesterības atslēgas, ar kurām ģimenes var saistīt kopā uz mūžību, ja vien cilvēkiem ir pietiekami daudz ticības, lai ievērotu savas derības.

Iespējams, arī jūs, tāpat kā mans priekštecis Henrihs Airings, esat pirmais savā ģimenē, kas vada citus uz mūžīgo dzīvi pa svēto derību taku, slēdzot un cītīgi, ar ticību ievērojot savas derības. Katra derība saistās ar noteiktiem pienākumiem un solījumiem. Mums visiem, tāpat kā Henriham, tikai dažkārt šķiet, ka šie pienākumi ir vienkārši, visbiežāk tie izrādās grūti. Taču atcerieties, ka dažkārt mūsu pienākumiem jābūt grūtiem, jo tie doti ar nolūku — mudināt mūs mērot ceļu, kas ved uz mūžīgo dzīvi kopā ar Debesu Tēvu un Viņa mīloto Dēlu, Jēzu Kristu, un ģimenēm.

Atcerieties vārdus no Ābrahāma grāmatas:

„Un tur stāvēja viens starp tiem, kas bija līdzīgs Dievam, un Viņš sacīja uz tiem, kas, kas bija ar Viņu: Mēs iesim lejā, jo tur ir vieta, un mēs ņemsim no šiem materiāliem, un mēs izveidosim zemi, uz kuras šie varētu dzīvot;

un mēs ar to viņus pārbaudīsim, lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs;

un tiem, kas turēs šo pirmo stāvokli, tiks pielikts klāt; un tiem, kas neturēs savu pirmo stāvokli, nebūs godības tajā pašā valstībā, kur tiem, kas turēs savu pirmo stāvokli, un tiem, kas turēs savu otro stāvokli, tiks pievienota godība pār viņu galvām mūžīgi mūžos.”²

Otro stāvokli var turēt, tikai noslēdzot derības ar Dievu un uzticīgi pildot to, kas no mums tiek prasīts. Mums nepieciešams ticēt Jēzum Kristum kā savam Glābējam, lai visu mūžu spētu ievērot svētās derības.

Ādama un Ievas Krišanas dēļ mēs visi esam saņēmuši universālu mantojumu: kārdinājumus, pārbaudījumus un nāvi. Taču mūsu mīlošais Debesu Tēvs ir dāvājis mums Savu mīloto Dēlu, Jēzu Kristu, lai Viņš kļūtu par mūsu Glābēju. Pateicoties šai dižajai

dāvanai un Jēzus Kristus veiktās Izpirkšanas svētībām, visiem, kas nākuši šajā pasaulē, ir dots vēl viens universāls mantojums — augšāmcelšanās apsoliņums un iespēja iegūt mūžīgo dzīvi.

Šo lielāko no visām Dieva dāvanām — mūžīgo dzīvi — mēs saņemsim vienīgi, noslēdzot derības, ko Viņa pilnvarotie kalpi piedāvā patiesajā Jēzus Kristus baznīcā. Krišanas dēļ mums visiem nepieciešama attīrīšanās caur kristīšanu un Svētā Gara dāvana, kas tiek piešķirta ar roku uzlikšanu. Šos priekšrakstus jāizpilda tiem, kam ir atbilstošas priesterības pilnvaras. Tad, ar Kristus Gaismas un Svētā Gara palīdzību, mēs spēsim ievērot visas derības, kuras esam slēguši ar Dievu, sevišķi tās, kas pieejamas Viņa tempļos. Tikai šādā veidā un vienīgi pateicoties minētajai palīdzībai, cilvēks var pieteikt tiesības uz savu mantojumu kā Dieva bērns Viņa mūžīgajā ģimenē.

Dažiem, kas mani klausās, tas var šķist nepiepildāms sapnis.

Jūs esat redzējuši, kā uzticīgi vecāki skumst par bērniem, kuri noraidījuši vai izvēlējušies lauzt savas derības ar Dievu. Taču šie vecāki var gūt mierinājumu un smelties cerību citu vecāku pieredzē.

Almas dēls un ķēniņa Mosijas dēli atgriezās pēc niknas pretošanās Dieva derībām un baušļiem. Alma, jaunākais, pieredzēja, ka viņa dēls Koriantons novēršas no smagiem grēkiem, pievērsties uzticīgai kalpošanai. Mormona Grāmatā rakstīts arī par brīnumu, kas notika starp lamaniēšiem, kuri atteicās no savas tradīcijas, nīst taisnīgumu, un slēdza derību — mirt miera vārdā.

Pie jaunā Almas un Mosijas dēliem tika sūtīts eņģelis. Šis eņģelis parādījās, pateicoties viņu tēvu un Dieva ļaužu ticībai un lūgšanām. Jūs varat rast drosmi un smelties mierinājumu šajos piemēros par Izpirkšanas spēka iedarbību uz cilvēku sirdīm.

Tas Kungs ir dāvājis mums visiem cerības avotu, no kura smelties, pūloties palīdzēt saviem mīļajiem pieņemt viņu mūžīgo mantojumu. Viņš ir devis

mums solījumus attiecībā uz mūsu centieniem — sapulcināt Viņa ļaudis, pat ja tie pretojas Viņa aicinājumam. Viņu apbēdina šī pretošanās, taču Viņš nepadodas, un arī mums to nevajadzētu. Viņš rāda mums nevainojamu piemēru, neatlaidīgi izrādot Savu mīlestību: „Un vēl, cik reižu Es gribēju sapulcināt jūs kopā, kā vista sapulcina savus cālišus apakš saviem spārniem, jā, ak jūs, Israēla nama ļaudis, kas esat krituši; jā, ak jūs, Israēla nama ļaudis, jūs, kas dzīvojat Jeruzālemē, tāpat kā tie, kas esat krituši; jā, cik reižu Es gribēju sapulcināt jūs kopā kā vista sapulcina savus cālišus, un jūs negribējāt.”³

Mēs varam paļauties uz Glābēja nezūdošo vēlmi atvest visus Debesu Tēva gara bērnus atpakaļ uz mājām — pie Viņa. Tāda pati vēlme ir visiem uzticīgiem vecākiem, vecvecākiem un vecvecvecākiem. Debesu Tēvs un Glābējs rāda nevainojamu piemēru attiecībā uz to, ko mēs varētu darīt un kas mums būtu jādara. Viņi nekad neuzspiež taisnīgumu, jo taisnīgums ir izvēle. Viņi ļauj mums atpazīt taisnīgumu un saredzēt tā saldus augļus.

Katrs, kurš nāk šajā pasaulē, saņem Kristus Gaismu, kas palīdz saredzēt un sajūst, kas ir pareizi un kas — slikti. Dievs ir sūtījis Savus laicīgos kalpus, lai tie ar Svētā Gara spēku palīdzētu mums saprast, kas mums, Viņaprāt, būtu jādara un kas mums ir liegts. Dievs veicina vēlmi veikt pareizu izvēli, ļaujot mums izjust savu izvēļu sekas. Izvēloties pareizi, mēs rodam laimi — ar laiku. Izvēloties ļaunu, mūs sagaida bēdas un nožēla — ar laiku. Par sekām varam būt droši. Taču to iestāšanās bieži vien ar nolūku tiek novilcināta. Ja, izvēloties pareizi, mēs nekavējoties saņemtu svētības, mūsu ticība netiktu stiprināta. Un, tā kā arī ciešanas dažkārt iestājas ar lielu novēlošanos, tad mums ir nepieciešama ticība, lai izjustu vajadzību pēc grēku piedošanas, vēl pirms iestājušās skaudrās un sāpinošās sekas.

Tēvs Lehijs bēdējās par divu savu dēlu un viņu ģimenes locekļu izvēlēm.

Viņš bija dižens un krietns vīrs — Dieva praviets. Viņš bieži tiem liecināja par mūsu Glābēju, Jēzu Kristu. Kad Tas Kungs aicināja, lai Lehijs atstātu visus savus laicīgos īpašumus, glābjot no iznīcības savu ģimeni, viņš parādīja paklausības un kalpošanas piemēru. Pat dzīves pēdējos brīžos viņš joprojām dalījās liecībā ar saviem bērniem. Par spīti spējai ieskatīties viņu sirdīs, saredzot gan bēdpilno, gan brīnišķo nākotni, Lehijs turpināja sniegties pēc viņiem, vedot savu ģimeni uz glābšanu, — tāpat kā Glābējs.

Tagad jau miljoniem tēva Lehija pēcteču ir attaisnojuši viņa cerības.

Kā mēs visi varētu mācīties no Lehija piemēra? Mēs varam mācīties no viņa piemēra, ar lūgšanu studējot Svētos Rakstus un izdarot secinājumus.

Es iesaku jums paturēt prātā gan īstermiņa, gan ilgtermiņa skatījumu, cenšoties nodot savai ģimenei cerības mantojumu. Īstermiņā jūs sagaida likstas un Sātana rēcieni. Un būs tādas lietas, uz ko pacietīgi, ar ticību jāgaida, apzinoties, ka Tas Kungs rīkojas Savā pašā laikā un Savā pašā veidā.

Taču ir kas tāds, ko jūs varat darīt no pašiem pirmsākumiem, kad jūsu mīļie vēl ir mazi. Paturiet prātā, ka ik dienu lūgt kopā ar ģimeni, studēt Svētos Rakstus un dalīties liecībā dievkalpojumā ir vieglāk un efektīvāk, kamēr bērni vēl ir mazi. Mazi bērni bieži vien ir daudz jūtīgāki pret Garu, nekā mēs apjaušam.

Kad viņi kļūs vecāki, viņi atcerēsies dziesmas, ko jūs kopīgi dziedājāt. Spilgtāk par melodiju — viņiem prātā paliks Svēto Rakstu vārdi un jūsu liecība. Kaut arī Svētais Gars spēj atgādināt viņiem visas lietas, Svēto Rakstu vārdi un garīgās dziesmas paliks atmiņā visilgāk. Šīs atmiņas vedinās viņus atgriezties, ja viņi uz laiku vai varbūt pat daudzus gadus būs maldījušies, meklējot ceļu, kas ved mājup — uz mūžīgo dzīvi.

Mums būs nepieciešams ilgtermiņa skatījums brīžos, kad mūsu mīļie sajūt pasaulīgo spiedienu vai kad šaubu mākonis aizēno viņu ticību. Mūs

vadīs ticība, cerība un žēlsirdība, kas stiprinās viņus.

Esmu pieredzējis to, kalpojot par padomnieku diviem Dieva aicinātiem mūsdienu praviešiem. Viņi abi ir cilvēki ar unikālu personību. Bet, šķiet, ka viņiem abiem piemīt nezūdošs optimisms. Ja kāds baznīcā saceļ trauksmi par kādu jautājumu, viņi visbiežāk atbild: „Ak, tas taču nokārtosies.” Parasti viņi par šo problēmu zina vairāk nekā tie, kas sacēlušī trauksmi.

Viņi zina arī, kā Tas Kungs darbojas, un tādēļ allaž ar cerību raugās uz Viņa valstību. Viņi zina, ka to vada Tas Kungs. Viņš ir visuvarošs, un Viņš gādā par mums. Ja jūs ļausiet Viņam vadīt savu ģimenes dzīvi, viss nokārtosies.

Arī daži no Henriha Airinga pēcnācējiem ir nomaldījušies no ceļa. Taču daudzi no viņa mazmazmāz bērniem dodas uz Dieva tempļiem sešos no rīta, lai izpildītu priekšrakstus par saviem priekštečiem, kurus nekad dzīvē nav satikuši. Viņi dodas turp, pateicoties viņa cerības mantojumam. Viņš ir atstājis mantojumu, uz kuru pieteikušies daudzi no viņa pēcnācējiem.

Pēc tam, kad būsim ticībā izdarījuši visu, ko varam, Tas Kungs attaisnos mūsu cerības, dāvājot mūsu ģimenēm vēl dižākas svētības, nekā mēs varam iedomāties. Viņš vēl visu to labāko viņiem un mums kā Saviem bērniem.

Mēs visi esam dzīvā Dieva bērni. Jēzus no Nācaretes ir Viņa mīļotais Dēls un mūsu augšāmceltais Glābējs. Šī ir Viņa Baznīca. Tai ir priesterības atslēgas, tādēļ ģimenes var pastāvēt mūžīgi. Šis ir mūsu nenovērtējams mantojums. Es liecinu, ka tā ir patiesība Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Henry Eyring, *Reminiscences*, 1896. g., mašīnraksts, Baznīcas vēstures bibliotēka, 16.–21. lpp.
2. Ābrahāma 3:24–26.
3. 3. Nefija 10:5.

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības aizsargātas. Iespiests Vācijā. Angļu val. teksta apstiprinājums: 6/13. Tulkojuma apstiprinājums: 6/13. *Visiting Teaching Message, May 2014*. tulkojums. Latvian. 10865 153